

քասան ժողով։ Յունաց եկեղեցու ընդունած եօթ-ներորդ ժողովը տեղի ունեցաւ ութերորդ դարում։ Այն ժամանակից մինչև այժմ արևելեան այդ մեծ եկեղեցին չէ մասնակցել արևմտութում գումարված ժողովներին կամ եթէ մասնակցել է՝ մերժել է նրանց որոշումները։ Տիեզերական ժողովների դարը անցած պէտք է համարել։ Մի ժամանակ, երբ եկեղեցին ամեն ինչ էր, երբ նրա մէջ կենտրոնացած էին մարդկային բոլոր շահերը—թէ իրական, թէ քաղաքական և թէ առհասարակ կուլտուրական, —շատ բնական երևոյթ էր, որ եկեղեցու ներկայացուցիչները հաւաքվում էին միասին, որպէս զի ընդհանուր համաձայնութեամբ վճռէին վիճելի հարցերը։ Խակ այժմեան ժամանակ եկեղեցին այնքան բաժան է եղել, նրա ծիսական և դաւանաբանական կողմերը այնքան կերպանափոխութիւններ են կրել, որ ընդհանուր քրիստոնէական կամ տիեզերական ժողով, այս բառի բուն մտքով, անհնարին պիտի լինի գումարել։ Եւ սակայն, ոուսաց լրագիրների մէջ մի քանի ժամանակից ի վեր քըննվում է այն միտքը, թէ այժմեան ժամանակ կարելի է և պէտք է ընդհանուր եկեղեցական ժողով հրաւիրել։ Այս մտքի պաշտպան է հանդիսանում «Ը. Պետերբոր. ՎԵԱ.» լրագրի աշխատակից պ. Գուրնովօ, որ եկեղեցագիտութեան մէջ յայտնի անուն ունի։ Նա համաձայն չէ այն մարդկանց հետ, որոնք հաստատում են, թէ եկեղեցական ժողով հրաւիրելը ներկայ ժամանակում դժուար է, եթէ չասենք անհնարին։ Պ. Գուրնովօ անպատճառ հարկաւոր չէ համարում, որ այդ ժողովին մասնակցեն բոլոր եկեղեցիները առանց բացառութեան։

Տիեզերական ժողովին ներկայ կը լինէին—
օրթօգոռս Ռուսաստանը, Արևելքի քրիստո-
նեաները, անզիփականները, մեր հնածէս ռուս-
ները, լուսաւորչական հայերը, չին կաթոլիկ-
ները, յակոբեանները, օրթօգոռս արաբները,
զպտիները, եպիսկոպոսական բողոքականները,
Վէյլէան եկեղեցին—մի խօսքով ամենըը,
որուն ձգտում են խաղաղութեան և քրիստո-
նէական հազորդակցութեան և որոնք նրա
շշմարտութեան ծարաւ են. այդպիսի ժողովը
չէր կորցնի տիեզերական ժողովի ընաւորու-
թինը, եթէ նրա հրաւերին չը պատասխա-
նէին կամ նրա որոշումներին չը հպատակ-
վէին Հոռոմի պապը և մի քանի բողոքական
դաւանութիւններ։

Որ պապը չի ընդունի այդպիսի ժողովը և
չի հպատակվի նրա վճիռներին՝ այդ համարեա
անկասկածելի մի փաստ է։ Հոօմի եկեղեցին
սկզբներում էր ընդունուա, որ արևելեան միւս
եկեղեցիներն էլ գոյութեան իրաւունք ունեն
իրքը քրիստոնէական եկեղեցի։ Սակայն պապա-
կանութիւնը, հետզնոտէ ձգտելով հասնել հա-
մաշխարհային տիրապետութեան՝ սկսեց սնու-
ցանել այն բռնապետական միտքը, թէ Հոօմի
եկեղեցուց դուրս չը կայ և չէ կարող լինել մի՛
այլ ճշմարիտ քրիստոնէական եկեղեցի։ Թէ պա-
պը և թէ պապական բոլոր գործիչները տանձ-
գում ենու այն հանգամանքից, որ եկեղեցին պա-

սակուզած է, և աղօթում են որ ու զիշեր, որ
վերանան այդ պառակտումները: Բայց Բնչպէս:
Միմիայն Հոօմի եկեղեցու գերիշխանութիւնը
ճանաչելով: Մրտվեան մի ուրիշ եղանակ Հոօ-
մը երբէք չէ ընդունել: Այսպիսի իշխանապե-
տական գօգմայով զինված հոգևորականութիւնը,
պարզ է, չի ընդունի որեւէ եկեղեցական ժո-
ղով: Կաթոլիկ եկեղեցին, Բնչպէս յայսնի է՝
այժմ ունի ամենից շատ հետեւզներ: Եւ երբ
այդ եկեղեցին չի մասնակցի ժողովնի, Բնչ իրա-
ւունքով պիտի անուանենք նրան տիեզերական:
1869—1870 թ. Վատիկանի ժողովը, որ վը-
սեց, թէ պապը անսխալական է՝ կաթոլիկ ե-
կեղեցու համար տիեզերական է, մինչեւ տիե-
զերը ամենայն իրաւունքով համարում է նը-
րան մասնաւոր ժողով: Միևնույնը կը լի-
նի և այն ժողովը, որին չեն մասնակցի
կաթոլիկ աշխարհի ներկայացուցիչները: Մենք
կարծում ենք, որ քանի որ անհնարին է,
բառի բուն նշանակութեամբ, տիեզերական
ժողովներ գումարել՝ աւելի նպատակայա-
մար կը լինի, որ իւրաքանչիւր եկեղեցի,
եթէ վճռելու հարցեր ունի՝ կազմէ տեղական,
մասնաւոր ժողովներ: Դրանց անհրաժեշտութիւ-
նը վաղուց է զգացվում. եկեղեցին պէտք է
նկատի առնէ այն կարևոր հարցերը, որոնք ծը-
փում են նոր ժամանակներից, կեանքի նորանոր
առաջնահներուն:

պահանջներից։ *

Վանի կրօնափոխութիւնների մասին շարունակում են միմեանց հակասող լուրեր ստացվելու բանից դուրս է գալիս, որ Վանը այնքան յետ ընկած, կորած մի դժբախտութիւն է, որ ոչ միայն օդնել նրան, այլ նոյն-իսկ մի հաստատ տեղեկութիւն ստանալ նրանից՝ շատ և շատ դժուար է, եթէ ոչ անհնարին։ «Արևելք» լրագրի մէջ կարդում ենք.

Հայ հոօմէականաց պատրիարքարանի ծառնօթ հերքմնագրին վրա, որ կը յայտարարէեր թէ և Վանայ Կլոր Դար թաղի դաւանափոխ ազգայիններուն մայրենի եկեղեցւոյ գիրկը վերադարձած ըլլալու լուրը սիսալ և անճշդ է», կը սպասէինք որ որոշ տեղեկութիւն մը հասնէր Վանայ առաջնորդարանէն ազգ. պատրիարքարան: Արդ, կիմանանք թէ ս. պատրիարք Հայրը երէկ հեռագիր մը ստացեր է Վանայ առաջնորդական տեղապահ Ստեփան վարդապետ Աղազատեանէ, որ կը ծանուցանէ թէ Կլոր Դար թաղի 125 տուն հայերէն ՅՈՒ կաթողիկ չէին եղած արդէն, իսկ 62-ը, որոնք կաթողիկ եղած էին՝ իրենց մայրենի եկեղեցւոյ գիրկը վերադարձած են և ասոնց Համիտիյէի փոփոխութեան գործողութիւնը (?) կը կատարուի այս միջոցին: Հետեւաբար 35 տուն միջայն կը մնան կաթողիկ: Այս հեռագրական տեղեկութեան վրա՝ հոսովմէական հայոց պատրիարքարանին հերքմնագիրը ինքնին կը հերքուի:

ւ սակայն «Ծագու» Վանի թղթակիցը
նպէս հերքում էր այն լուրը, որ իր թէ
նախուս հայերը կրկին վերադարձել են ի-
նց մայրենի եկեղեցու գիրքը, ասելու թէ վե-
դաբացուները կրկին էլի կաթոլիկութիւն են
գունել: Այսքան դժուար է մի ուղիղ ու ճիշտ
դեկութիւն ստանալ մի այնպիսի խոչոր կենտ-
րից, որպիսին Վանն է:

ԻՇԽԱՆ ԻԼԻԱ ՃԱՎՃԱՎԱՋԵ ԵՒ ՀԱՅԵՐԸ

II
Այժմ լսեցէք, հայ գիտնականներ, տեսէք թէ
ան և որպան յանցանքներ եք գործել:
Արդէն վաթսուն տարի է, որ մի դաշտոնի ե-

նոդուն, մժոխային դաւագրութիւն է սկսված այբներին վերջնականապէս անբախտացնելու մարք: Վաթուուն տարի, ոսա մի այնպիսի տոկառելի ժամանակամիջոց է, որ շատ ների, մանաւանդ հասկանալի է դառնում բաստեղծ իշխանի ամբողջ ցաւը, ամբողջ վրդովնչը: Վեց տասնեակ տարիներ, կէս զարից աւել: 1838 թւին տիրահաչակ ուուս գրող նկօվսկի (բարօն Բրամբէուս) տպեց «Ենձլօգա Ճառ Կոնի» ամսագրի մէջ մի յօդուած, և առեղ գրեց հակավրացական արշաւանքի ազգին քարը: Վրաստանի մասին խօսելով՝ Սենյակի ասաց, թէ վրացիները XII դարից առջ ոռահանութեն ևն ունենաւի. Թէ մասին

զրականութիւն չսն ուստցել, թէ զրացր-
ը թւով քիչ են, թէ Վրաստանում ապրում
նաև հայեր, ալբանացիներ և այլ ցեղեր:
ա այդ ժամանակից է սկսվում հայ գիտնա-
նների ստոր գործունէութիւնը վրաց ժո-
լրդի դէմ: Ամենեին մի զարմանաք, որ Սեն-
կափի հայ գիտնականների թւում է դրված:
սան Ճափճավաձէն պիտի ապացուցանէ, որ
վրացու դէմ բան է գրել՝ նա անպատճառ
մ հայն է կամ հայից կաշառված: Մի Սեն-
կափի կարող էր սխալվել, թէ ե արևելադէտ
կարող էր մի անհիմն բան ասել. չը որ
մասդէտները, գիտնականները ասեն օր սխալ-
մ են, միմեանց հերքում են, միմեանց հետ
համար են.

Նչ, այդպիսի հաւանականութիւն չէ ընդու-
մ վրացի բանաստեղծը: Նա մատը ցցում է
զի երկինք և մտածում է. կարող էր Սեն-
մկի ինքնարերաբար այդպիսի բան գրել: Զէր
որդ, շտափում է պատասխանել մտածողը:
և սաստանը ընդամենը 37 տարի դրանից ա-
ջ էր միացրել Վրաստանը իր հողերին. միթէ
աները չը գիտէին, թէ այդ ինչ երկիր է, որ
անց սեփականութիւնն է դարձել. միթէ չը
ուշին որ այդ երկիրը նրանք ստացել են ոչ
ու հայց հող, այլ իբրև վրաց հող: Ի հարկէ
ուշին և լաւ գիտէին: Բայց ինչպէս էր որ
սկզբանի այդպիսի վկայութիւն տռեց: Ա՛,
առեւ ունի իսկ նոր մասնակի են: նորան

տուեղ բան կայ. Նրան մոլործցրել են, նրան
բել են, գուցէ և կաշառել են: Ո՞վ է ըն-
նակ այդպիսի յանցանքի:—Հայը և ուրիշ
ոք...

Ինչո՞ւ այդպէս, Բնչու բացի հայից ոչ ոք Բրամ-
սին չէր կարող մօտենալ այդպիսի զարհու-
թի նպատակով: Այդ շատ լաւ գիտէ իշխան
վճավածէն. մարդը փաստեր ունի իր ձեռ-
մ, Բնչ կասէք: Եւ փաստերը նա չէ թագ-
ւմ: Ամենից առաջ պարտաւոր էր իմանալ,
հայ գիտնականները, այդ յանցաւոր գումա-
կան

Խաստանը հին ժամանակներում մի կամ երկու հող ունի, թէ Ահա Հախվերդեանը, Էմինը, լիբերատոր ասում են, թէ Ճորոխ գետի հովիտը Հայաստանին էր պատկանում: Բայց դա, արկէ, սուս է. Ճորոխի հովտում կան բազմիւ վրաց վանքեր, կան բազմաթիւ գիւղեր, նք վրացական անուններ ունեն: Ի՞նչ են անը հաստատում:—Միմիշայն այն, որ Ճորոխը հովտով Վրաստանին էր պատկանում: Հայց հայը գործնական մարդ է. միանդամից

ու Եփրատի ակունքներից (որքան հմուտ
ան ձագմավաճէն հին աշխարհագրութեան) Կասպից ծովը և Կովկասնեան լեռնաշղդ-
Հայաստան է եղել. Նա, ի հարկէ, չէր
կանանայ միայն զրելով, այլ և գործնա-
թիջոցների դիմեց: Հայ «գունդին» սկսեց
վրացերէն արձանագրութիւնները տա-
րի ճակատից, քանդել քարերը և տեղը
էն արձանագրութիւններ դնել: Այս փոտած
ուական զրոյցի վրա իշխանը կանգ է առ-
երկար, դէս ու դէն է քաշքում, վիշտ և
ութիւն է յայտնում և բերում է մի հատ
թիւն վրացի հնագէտ Բաքրամէից, որ ա-
է, թէ Արդուկինի մի եկեղեցու վրացերէն
նագրութիւնը փոխված է հայերէնի: Խ՞նչ է
վրացերէն արձանագրութեան միտքը—այդ
ի չէ: Դատել սառնասրութեամբ, բերե-
լաւերագրեր, փաստեր—այսպիսի բաներ
ում իշխան ձագմավաճէն: Նա միայն
կայ է՝

ագործում է վիշտ և վերաւորված սրտի
շանքներ:

ո լաւ. զնենք թէ Էմինները, Երիցեան-
անհիմն կերպով են խել Ճորիսը Վրաս-
դ: Սխալվել են նրանք. ուղղեցէք, ցոյց
նրանց տգիտութիւնը: Այդ էլ չեն ա-
լբացի «գունդիները». նրանք ուզում են
զո՞ի կերպարանք ընդունել. նրանք պատ-
ճամարտութիւն չեն որոնում, այլ հարս-
ովածների, կողուովածների դրութիւն:
այստեղ թնչ հարստանարութիւն, թնչ կո-
տ կայ: Ի՞նչ օգուտ, եթէ վաղը Խտալիայի
իդի նաւահանգստից մի խումբ խտալացի-
նցնեն Միջերկրականի ափը, զնան մինչե-
առ և այնտեղից մինչեւ Սև ծովի եղերը
են, թէ այդ անհուն տարածութիւնները
նախնիքներին, հուօմայեցիներին են պատ-
ճայ: Ի՞նչ օգուտ, եթէ Կ. Պօլսի յոյներից
մինչեւ Կուրի ու Երասխի խառնարա-
դակ թէ ամբողջ այս տարածութիւնը իր
իքների՝ բիւզանդացիների կալուածն էր:
վեսավի դրանից, ում կը կողոստէ յոյ-
ոքին: Անցեալը վաղուց անցել է և թաղ-
դարերի մամուռի տակ: Այսօր ուրիշ
ն, ուրիշ կարգեր են: Մի ժամանակ օս-
ն ոչխար էր արածանում Միջին Ասիար-

ո ոչուար էր արտապատռու օրջիս օսրայ-
իսկ այժմ մի ահազին երկրի տէր է, որ
տակ ունի և Վրաստանի մի մասը. ոյնին-
մի ժամանակ վրացին Երակի տէրն էր,
այսօր թէ Երակը և թէ Վրաստանը ուու-
այսրութեան մասերն են կազմում: Ի՞նչ
նոք է, եթէ մի կամ երկու հայ ասեն, թէ
որին Հայաստանին էր պատկանում մի
ամանակ: Յանցանք է, շատ մեծ, սոսոր
նք, ասում է վրացի բանաստեղծը, որով-
հայոց «զունդին» դրանով ուզում է ցոյց
թէ հայերը ամեն ինչ էին, իսկ վրացիները
ուագին ուանձին էր ապատեսին, ամենաթշուն
հինգ և սպասու և մերեւ գործին պիսի պատաս
րի կեր Ներան ըի հետ բական — 40 կ
է տան և ու

այրմութ զոսմը ազտատեցին ասսալուսդ
ստներ էին: Ձենք ուրանում, որ ամեն
մէջ կան այդպիսի սագեր, հետևաբար կա-
ն լինել և հայերի մէջ: Բայց միթէ չօփի-
(մթէ, ի հարկէ, նա ապացուցված է) մի
ելի բան չէ. չէ որ երեխայութիւն է վի-
վել մի որեւէ չօվինիոտ ազգասէրի խօս-
Չը գիտենք նուր և ինչ առիթով են հայ
կանները այդպիսի «վիրաւորական» խօս-
սել: Գիտենք, որ Համբերդեանին միայն
ներն են գիտնական համարում, իսկ մեզ
իայն Էմինն է յայտնի իբրև ճշմարիտ
կան, լուրջ ուսումնասիրող: Ճանաչելով
մենք կասենք, որ նա կարող էր մոլոր-
խալ հասկանալ, սակայն երբէք չէր թոյլ
ուն առանց հիմքի ասել, թէ ճորոխի հո-
կամ նման մի այլ տեղ հայերին էր պատ-

ումական իրողութիւն է, որ հայերը տիրել
բաստանի մասերին և կարծ թէ երկար
ակ նրանց պահել են իրանց ձեռքում.
ներին էլ Հայաստանի մասերին են շատ
տիրել: Խ՞ոչ լօգիկա է, վեր կենալ ու
լել անցած զնացածի վրա: Դա միայն
դութիւն է ցոյց տալիս. դա միայն այն
ցուցանում, որ վրաց ինտելիգենցիան մի
ցանկութիւն ունի գգգղելու հայ խնաե-
ներին և ուրիշ մի առիթ չը գտնելով,
որմանն է քամու տալիս: Եթէ այսօր տա-

թիթ մօնդոլներից մէկը գայ Թիֆլիս և տղէտ ե
թիթ Վրաստանի այս կողմերը մի ժամանակ խնամք ի ական սմբակների տակ տրորվում էին, այդ վիճակի հարկէ, ոչինչ չէր ասի: Բայց երբ մի գործ ական մարձակվի ասել, թէ Ճորիսի ափում մի օններ ա ակ հայկական կալուածներ են եղել՝ գուշ զէինը՝ օձիք պատառել և վայնատուն բարձրա- օրվայ վ

Քի՞ է սա նման։ Հօ չե՞ կարելի ասել
ների, Երիցեանների գրածների հիման
որ հայերի սեփականութիւն է համար-
ամենը, ինչ որ հին ժամանակ նրանցն
ըլ ուր մնաց կողոպւտը, ուր մնաց
ը։

ԾԵՐԱՑԱԾ ԵՐԵՒԱՆԵՐ (Նամակ Բագուից)

նունը միայն կարելի է տալ այն բաղ-
թեխաններին, որոնք լցված Բագու-Բա-
համարեա բոլոր արհեստանոցները՝
ըն աշխատում են անյագ կրեսուների
բաստացողների համար: Բայց Բնչ վիճա-
ն գտնվում այդ անչափահաս աշխա-
ռը, որոնց համար առանձին ոչ մի օ-
կանունադրութիւն չը կայ, կամ եթէ
է դործադրվում:

նախ հացի խնդիրը, միւսներին արհեստ
փափազը գցել է այլ տարտարոսա-
արհը՝ բախտ որոնելու։ Թողնված ան-
առանց հոկողութեան, առանց մեծի
հոգածութեան՝ այս Բարելոնի մէջ
ում են իրանց տաժանելի գոյութիւնը:
ըլքի անողոք պայմաններից, ճակատա-
ան հարուածներից սովորված, տղամար-
ժիտ որոնելու գալիս Բագու և համա-
այստեղի պահանջներին՝ դա այնքան
նելի չէ երեսում։ Բայց երբ նոյն դառը
երը անշափահասներին է զցում այս
արդէն սարսափելի է։ 8—10 տարե-
երը դեռ նոր պիտի սկսեն ապրել,
նրանք սեացնում են իրանց ծաղկող
ուռնացնում են իրանց անմեղ և մա-
նն։ Մտէք արհեստանոցները, նայեցէք,
նրանց կարող էք չը զարհուրեք։ Այդ
նիներ են, փոքրահասակ, գեռ աղուա-
բուսած երեսներին։ Նրանց արհամար-
ոյնեացքները դէպի ձեզ, մարդը, նրանց
վրա կոշտացած դառը արտայատու-
որչունները՝ անշնչելի կերպով կը տը-
ն ձեր սրտում։

որ պատերի տակ քաշված, առանձին-ա-
ծոցերիցը հանում են ցամաք հացը, մի
պէտմ ուտամ, վրան ջուր խմում և
մինչեւ կը լսի զործի կանչող սուլոցը,
ոյի նման խրաբանչւրը կը գնայ իք
Փորձեցէք նրանց մի հարց տալ. օ, Էնչ-
կամակութեամբ և ծուլութեամբ կը
անեն ձեզ: Եւ միթէ սիրտ կայ մի ու-
պատասխանելու:

իրանց աշխատանքը սկսում են մեծե-
վերջացնում են նրանց հետ ։ Նրանց օ-
պրձն է 15 կոպէկից մկսած մինչև 30
մ.։ Այդ փողով բնակարանի վարձ պէտք
առ տեղերում բնակարան, այսինքն
ու եւ հնա պահեց ստեղու հանդի-

ւա էլ չեն տալիս), ուտելու, հագնվել
լրւանալու պիտի տան, և շատերը
անի կօպէկ էլ պարտաւոր են յետ զը-
ց սիրելի հայրիկների և մայրիկների
սկ եթէ խեղճը մի քանի օր հիւան-
տամ ոտի վրա երկաթ ընկաւ ու ան-
դաւ մի քանի շաբաթ տնից գուրս
մուրձի հարուածը նպատակից շեղվեց
դիպաւ՝ նա ոչ մի կօպէկ չէ ստա-
ն որ չի վերսկսի արհեստանոց յաճա-
տ անդամ դեռ բոլորովին չառողջացա-
աւամենում է գործի գնալ՝ խորհուրդ ես
ոքը էլ սպասել և վերջնականապէս կադ-
բայց նա վայրենի հայեացը ոչ մըիդ
առասեամամ է. ուստի ենակեծ պարեմա:

ատասալսանում է. «քա ինչպ ապրեմ»:
ապրեմ... Այս խօսքերը պիտի լսել 10
ուկաններից, որոնց միայն կերակրել
որոնք դեռ չը պիտի ծանօթ լինեն
գոյութիւն ունեցող դառնութիւնների
չղեռ նրանց վրա նայելով՝ չէ կարելի
վանել, որ վաղուց են արդէն ճաշակել
անգամ դառնութեան բաժակը։ Ահա
ք։

Կառավարիչները, «իսպայինները»
առցային անտարբերութեամբ, այս էլ
նն ա թ ո վ, ընդունում են այդ երե-
նայնպէս տարիների ընթացքում գոնէ-
ն հետարրըրփամ նրանց վիճակով, ապ-
է այլն։ Այդ անտէների վրա միայն

մեծ մասամբ արթեցող վարպետների
ն է տարածվում։ Եւ ցաւ է ասել,
կում են ոչ միայն մի քանի հազարով
զների արենատաւորները, այլ և միլի-
ուսատողներնը... Շատ կը կորցնէ «Փօ-
թէ միայն 8 ժամ աշխատեցնէ նրանց,
ոչի ամենապակասը 40 կօպ. լինի, հի-

